

De aanloop naar een highschooldrama

Figurentheater ● ULTIMA THULE ● Rostekop

★★★

Regie: Wim De Wulf
Poppenspel: Sven
Ronsijn, Els Trio, Gert
Dupont en Joris Jozef

Hij is 7, heet Ronny, maar iedereen noemt hem Rostekop. Zijn moeder kan hem niet uitstaan, zijn broer doet hem de duvel aan, vader en zus kijken toe. Enkel bij de meid vindt hij steun. Met *Rostekop* schetst figurentheater Ultima Thule een treffend beeld van een gepest jongetje dat zich terugtrekt in zijn eigen fantasiewereld. DOOR LIV LAVEYNE

De waslijst aan jeugdvoorstellingen die zich over de problematiek van het pesten buigen, is bijzonder lang. En dat is geen toeval: uit cijfers blijkt dat één op de vier kinderen in het basisonderwijs met pesterijen af te rekenen krijgt. Een bril, scheve tanden of, zoals in het geval van *Rostekop*, een bos rood haar en een bundel sproeten op je gezicht, "net alsof je in een natte stront hebt moeten niezen": wat afwijkt van de norm, vormt het mikpunt van spot.

Niet zelden kruipen de slachtoffers in hun cocon en creëren ze een fantasiewereld waarin zij de helden en niet de dupe zijn. In Nic Balthazars film *Ben X* (gebaseerd op het boek en toneelstuk *Niets was alles wat hij zei*) vluchtte het autistische hoofdpersonage in computerspelletjes, de Rostekop van Ultima Thule ontpopt zich tot een rosse ridder die jonkvrouw Mathilde schaakt en met ware doodsverachting de kippen - als waren het draken - in het hok/zijn burcht bevecht.

Na de uitmuntende *Gomaar*-trilogie, waar-

mee Ultima Thule de uitdaging aanging om figurentheater voor volwassenen te brengen, richt regisseur en tekstschrijver Wim De Wulf zich dit keer opnieuw tot het iets jongere publiek. *Rostekop*, gebaseerd op het boek *Poile de carotte* (letterlijk: *Wortelhaar*) van Jules Renard, mist de poëtische verhalende kracht van *Gomaar* door vooral voor actie te kiezen. Maar het keurmerk van Ultima Thule, de rijkdom van een eenvoudige ensce-nering en het bijzonder subtiele poppen- spel, blijft wel overeind. Geen grootse showelementen, felle kleurtjes en vlotte deuntjes maar een decor bestaande uit een assemblage van oude meubels, gedempt licht en de bijwijlen dwarse muziek van Wigbert vormen het speelterrein voor *Rostekop*.

Subtiel poppenspel

Poppenspelers/acteurs Sven Ronsijn, Els Trio, Gert Dupont en Joris Jozef blinken uit in de wijze waarop ze met grote gevoeligheid

en oog voor detail de prachtige stokpoppen tot leven doen komen. De zorg waarmee ze soms met drie tegelijk één pop hanteren is een streling voor het oog. Deze *Rostekop* levert dan ook pure schilderijtjes op: soms haast naturalistisch (het gezinsmaal als variant op Van Goghs *De aardappeleters*) dan weer symbolistisch (het spel met verhoudingen tussen de langgerekte meidpop en het kleine bourgeoismoedertje) of surrealistisch (wanneer Rostekop vlucht in zijn fantasie van 'roste ridder').

De jeugd van tegenwoordig

Gestraft en opgesloten op zijn kamer maant Rostekop per brief zijn jonkvrouw/buurmeisje aan om hem met "een leger van vrienden" te komen bevrijden, maar bij nader inzien schraapt hij die woorden toch maar. Tussen droom en daad schuwt Ultima Thule de schrijvende werkelijkheid niet en laat ook de kwalijke uitwassen van pesterij-

en zien wanneer Rostekop de wreedheid die hemzelf te beurt valt, projecteert op dieren. Hij jaagt het hondje van zijn "moeder-de heks" de dood in. Na de al dan niet terecht aanklacht wegens aanranding van zijn jonkvrouw is dat een tweede bewijs van zijn disfunctionele gedrag dat hem uiteindelijk in een kostschool doet belanden. Het leidt tot een hilarische scène waarin een directeur en onderdirecteur met opvoedkundige termen zwaaien, maar is tevens een onverholven kritiek op onderwijs- en opvoedingssystemen.

Totale vervreemding

Aan het eind is de vervreemding van de realiteit bij Rostekop dan ook totaal. "Niet blèten maar erboven staan", een raad die hij meekreeg van de meid, interpreteert hij letterlijk en hij zweeft weg onder de strijdkreet 'Lustecru'.

"Lustecru is alles wat je maar wilt dat het is", aldus Rostekop. Een gepest roodharig jongetje in het ene leven, een wraakengel annex *action hero* in het andere.

Is Ultima Thules *Rostekop* niet bedoeld als het eerste deel van een trilogie, dan noopt het toch tot de ontstellende conclusie dat dit verhaal wel eens een vervolg zou kunnen kennen in een *highschool*-drama.

Nog tot eind december op tournee,
www.ultima-thule.be.